

**Part I**  
**Valentine's Day**

Maybe I'm addicted, I'm out of control,  
But you're the drug that keeps me from dying  
Maybe I'm a liar, but all I really know is  
You're the only reason I'm trying...\*

บางที่ฉันอาจจะเสพติด...ฉันไม่อาจควบคุมตัวเองได้  
แต่เธอคือสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันยังมีชีวิตอยู่  
บางที่ฉันอาจจะเป็นคนโกหก...แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันรู้ก็คือ  
เธอคือเหตุผลเพียงหนึ่งเดียวที่ทำให้ฉันต้องพยายาม...

---

\* เพลง Addicted ศิลปิน Enrique Iglesias

When you cried, I'd wipe away all of your tears  
When you'd scream, I'd fight away all of your fears  
And I held your hand through all of these years

But you still have all of me...\*

เมื่อน้ำตาเธอหลั่งไหล...ฉันเช็ดน้ำตานั้นเพื่อเธอ  
เมื่อเธอก็กรีดร้อง...ฉันจะปกป้องเธอจากความกลัวนั้น  
ฉันไม่เคยปล่อยมือเธอ...ตอนที่เราก้าวผ่านช่วงเวลาเหล่านั้น  
ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังครอบครองทุกอย่างของฉัน...

---

\* เพลง My Immortal ศิลปิน Evanescence

I will never let you fall...  
I'll stand up with you forever  
I'll be there for you through it all...  
Even if saving you sends me to heaven...\*  
ฉันไม่มีวันปล่อยให้เธอล้มลง  
ฉันจะยืนหยัดเพื่อเธอตลอดไป...  
ฉันจะอยู่เคียงข้างเธอจนกว่าทุกอย่างจะผ่านพ้น...  
ถึงแม้การปกป้องเธอคือการส่งฉันไปสู่สวรรค์ก็ตาม...

---

\* เพลง Your Guardian Angel ศิลปิน The Red Jumpsuit Apparatus

## บทนำ Exchange...

13 February 2012

วันนี้เป็นวันก่อนวันวาเลนไทน์...วันแห่งความรัก

เธอรู้สึกหัวใจเต้นแรงผิดปกติ...ไม่รู้ว่า เป็นเพราะอีกไม่นานก็จะถึงวันวาเลนไทน์แล้ว หรือเพราะเขาที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ไม่รู้... เธอไม่กล้าหันไปสบตาเขา และเขาเองก็ไม่ได้หันมาทางเธอเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นทั้งเขาและเธอก็ยังนั่งอยู่ข้างกัน... มือที่วางอยู่บนเบาะรถข้างๆ กันเฉียดใกล้กันเล็กน้อย ต่างฝ่ายต่างรู้สึกได้ถึงไออุ่นของกันและกัน...โดยที่ไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำพูดใด...



เธอก็มองมองนาฬิกาข้อมือ Cartier ที่สวมอยู่...ห้าทุ่มห้าสิบนาทีแล้ว

อีกแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้นก็จะถึงวันวาเลนไทน์...เธอเฝ้ารอวินาทีนั้นอยู่ วินาทีศักดิ์สิทธิ์ของวันแห่งความรัก เพื่อที่จะพูดคำนั้นออกไป คำที่เธอตั้งใจจะพูดตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้เจอหน้าเขาเมื่อเช้านี้ คำที่เธอตั้งใจเก็บไว้เพื่อรอเวลาที่แสนพิเศษ...คำที่เธอไม่เคยกล้าพูดตลอดเวลาที่ผ่านมา คำที่ตั้งใจ

จะบอกกับเขาในวันวาเลนไทน์...

และเวลานั้นก็กำลังจะมาถึง...ในอีกแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น...

ทั้งเขาและเธอยังคงนั่งเงียบกันทั้งคู่ ดูเหมือนมีบางอย่างอยู่ในใจ แต่กลับไม่มีใครเริ่มพูดมันออกมา รวากับกำลังรอให้ใครสักคนมาตีระฆัง ให้สัญญาณยังไปยังัน

แม้จะเป็นแค่คำพูด...ถึงกระนั้นก็ยังยากเหลือเกินที่จะพูดมันออกมา...

เพราะมันเป็นคำที่แสนสำคัญ...แม้เป็นแค่คำคำเดียวแต่ก็มีความหมายมากมาย...

ในที่สุดหลังจากรถแท็กซี่แล่นมาใกล้ถึงที่หมาย...เขาก็หันมาทางเธอนัยน์ตาคู่สวยเป็นประกายคมกล้าคล้ายกับกำลังรวบรวมทุกกำลังใจที่มีที่จะพูดบางอย่างออกไป บางอย่างที่อยู่ในใจเขามานานเช่นเดียวกัน บางอย่างที่เขาพร่ำพึมพำมานาน...บางอย่าง...ที่หากพันวินาทีนี้ไปอาจไม่มีวันได้พูดมันออกมาอีกชั่วชีวิต...

บางอย่างที่เลือนหายไป...วินาทีเดียวกับที่รถอีกคันหนึ่งพุ่งเข้ามาชนรถแท็กซี่สี่ล้อเหลืองคันที่พวกเขาั่งอยู่อย่างแรง...

นาฬิกาที่ข้อมือเธอเลื่อนมาที่เวลาห้าทุ่มห้าสิบเก้านาที...

ภาพทุกอย่างดับวูบลงในวินาทีนั้น

14 February 2012

เสียงไซเรนยังคงดังอย่างต่อเนื่อง...

เธอได้ยินเสียงนั้นคล้ายอยู่ในที่ไกลแสนไกล...เธอมองไม่เห็นอะไรเลย หรือเพราะเธอไม่อาจลืมตาขึ้นมาก็คงเป็นได้... ได้แต่นอนนิ่งๆ รวากับว่างไร้ชีวิต ไม่รู้สึกเจ็บปวดแม้แต่หน่อย... ได้ยินเสียงคนตะโกนโหวกเหวก...ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียก ได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน แม้กระทั่งเสียงเพลงรักแสนหวานที่เปิดไว้รอต้อนรับวันวาเลนไทน์... เธอได้ยินมันหมดทุกอย่าง

แต่เธอกลับไม่รู้ถึงสิ่งใดเลย...หรือว่าเธอจะตายไปแล้วกันนะ...

เธอนิ่งงอแง แต่ก็ไม่มีใครให้ถาม...และถึงจะมีคนยืนอยู่ตรงหน้า เธอก็ไม่สามารถแปลงเสียงถามได้ เธอไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น ในหัว



## เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ว่างเปล่าชาวโพลนไปหมด... สิ่งเดียวที่นึกออกคือใบหน้าของคนคนหนึ่ง  
จริงสิ...คนคนนั้นนั่งอยู่ข้างๆ เธอเมื่อกี้ เขาจับมือเธอไว้แน่นตอนที่เธอรู้สึก  
ถึงแรงกระแทกรุนแรง ก่อนจะตามมาด้วยความเจ็บปวดไปทั่วร่าง มัน  
เกิดขึ้นเร็วมากจนเธอไม่ทันตั้งตัว ทว่าแม้กระทั่งตอนนี้เธอก็ยังรู้สึกถึงสัมผัส  
จากมือเขา...

เขา...ไปไหนแล้วนะ...

เธอรู้สึกเหมือนยังมีบางอย่างที่ต้องบอกกับเขา และมีบางอย่างที่เขา  
อยากจะทำกับเธอ... แต่มันคืออะไร...คืออะไรกันนะ...

'...เธอตายแล้วนะ'

เสียงหนึ่งดังก้องขึ้นมา เธอไม่รู้ว่ามันมาจากไหน บางทีอาจจะ  
ดังขึ้นในใจเธอเองก็ได้...

'เธอตายไปแล้วเมื่อกี้ ตอนที่รถชน...จำไม่ได้หรอก'

ไม่...เธอจำไม่ได้...เธอจะตายแล้วได้อย่างไร ก็เมื่อกี้เธอยังมีชีวิตอยู่เลย  
นี่นา อยู่กับเขา...

'ยังไม่อยากตายงั้นเหรอ'

ใช่...เธอยังตายไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด ไม่ใช่ตอนนี้ เธอมีเรื่องที่ต้องบอก  
กับเขาและยังไม่ได้พูดมันออกไป...เพราะฉะนั้นเธอยังตายไม่ได้...

'เธอรักผู้ชายคนนั้นงั้นเหรอ'

รัก...จริงสิ เธอเกือบลืมไปแล้วเชียว ทำไมถึงนึกไม่ออกแต่แรก... เธอ  
รักเขา ใช่แล้ว...เธอรักเขามานานแล้ว และเธอก็ตั้งใจจะบอกกับเขาวันนี้...

'นั่นสินะ...ก็วันนี้วันวาเลนไทน์นี่นา...' เสียงนั้นพูดตด้วยน้ำเสียง  
ราบเรียบราวกับกำลังนั่งจิบน้ำชาในยามว่าง ก่อนจะเงิบไปครู่หนึ่งแล้ว  
จึงพูดต่อ 'อยากจะกลับไปมั้ยละ อยากกลับไปใช้ชีวิตต่อมั้ย'

แน่นอนว่าเธออยากกลับไป เธอจะต้องกลับไปบอกเขาว่าเธอรักเขา...

'งั้นเหรอ...แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะ เธอจะว่าไง'

ไม่ว่าจะแลกด้วยอะไรก็ตาม...ขอแค่เธอได้กลับไป...กลับไปหาเขา...

'ถ้าอย่างนั้นก็แลกด้วย 'หัวใจ' ของเธอก็แล้วกัน เพราะสิ่งที่เธอขอมัน  
ก็ไม่ใช่เรื่องเล็ก ดังนั้นต้องแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งที่เท่าเทียมกัน'



หัวใจอย่างนั้นเธอ...ถ้าไม่มีหัวใจ...เธอก็...  
'เธอจะไม่รู้สึกอะไรเลยใจล่ะ...ไม่ว่าจะโกรธ เศร้า เหงา หรือสุขใจ...  
เธอจะลืมมันไปทั้งหมด'  
ไม่รู้สึกอะไรเลย...อย่างนั้นเธอ...  
'ว่าใจล่ะ เธอพร้อมจะแลกด้วยสิ่งนั้นหรือเปล่า เจมี...?'

## I

### I Can Never Love Anyone...

14 May 2012

"ฉันรักเธอนะเจมี..."

เขากระซิบที่ข้างหูฉัน...ขณะที่มือเขาโอบรอบเอวฉันอย่างแผ่วเบา  
แล้วดึงเข้าหาตัว จากนั้นก็ทาบริมฝีปากอุ่นจัดลงบนริมฝีปากฉัน สัมผัส  
ของเขานุ่มนวลและอ่อนโยน...เห็นได้ชัดว่าเขารักและทะนุถนอมฉันมาก  
แค่ไหน มันเหมือนเดิม...เหมือนกับทุกครั้ง

และก็เป็นเหมือนกันทุกครั้ง...ที่หัวใจของฉันยังนิ่งสนิทราวกับผืนน้ำ  
นิ่งไม่ไหวติง...

แม้กระทั่งตอนที่ 'แฟน' ของฉันกำลังจูบฉันอยู่ ฉันก็ยังไม่รู้สึกอะไร  
สักนิด ไม่สุข ไม่เศร้า ไม่เหงา ไม่ใจเต้น ไม่หวั่นไหว ไม่ได้รังเกียจหรือ  
ชอบใจอะไรเลยแม้แต่หน่อย...

ราวกับ...ไม่มีอะไรเกิดขึ้นนั่นแหละ เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่แรกที่เราเริ่ม  
คบกันจนกระทั่งตอนนี้เลย

ฉันยกมือโอบรอบคอเขาก่อนจะจูบตอบกลับไป ฉันรู้ว่าทำแบบนี้  
ผู้ชายถึงจะชอบ รู้ว่าต้องทำยังไงผู้ชายที่กอดฉันอยู่นี้จะพอใจ ไม่เคียด  
กอดฉันแน่นขึ้นก่อนจะกดริมฝีปากลงมาหนักหน่วงกว่าเดิม แต่ก็เท่านั้น  
ฉันก็ยังไม่รู้สึกอะไรอยู่เหมือนเดิม ฉันได้ยินเสียงหัวใจเขาเต้นแรงผึดกับ  
ตัวฉันเองลิบลับเลย...

เอาเถอะ...นี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ฉันควรจะตามใจเขาสักหน่อย





"เจมี..." เขากะชิบเรียกชื่อฉันก่อนจะวกกลับมาสัมผัสริมฝีปากฉันอีกครั้งหนึ่ง

และตอนนั้นเองที่ฉันดันแฉงออกกว้างของเขาออกห่าง ไม่เคิลมองใบหน้าเรียบเฉยของฉันด้วยแววตาสับสนและมึนงง เขายับปากคล้ายจะพูดอะไรหลายอย่างแต่สุดท้ายที่หลุดออกมาก็มีแค่... "ทำไม..."

"เราเลิกกันเถอะ"

"อะ...อะไรนะ"

"ฉันว่ามันไม่เวิร์กหรอก เพราะฉะนั้น..."

"ทำไมล่ะเจมี ฉันทำอะไรผิด"

"ไม่ผิดหรอก แต่ว่านายมันห่วยแตกและจืดชืด"

"...? เธอ...เธอว่าอะไรนะ!"

"นายได้ยินแล้วนี่ อย่าให้ฉันต้องพูดซ้ำได้มั๊ย" ฉันตอบกลับด้วยน้ำเสียงปกติ...แต่เคยมีคนบอกฉันว่าเสียงฉันเย็นเยียบเสียยิ่งกว่าน้ำแข็ง... แต่มันก็ช่วยไม่ได้เพราะฉันไม่สามารถทำเสียงสูง เสียงต่ำ หรือเสียงอะไรนอกเหนือไปจากนี้ได้แล้ว ดังนั้นนี่ถือเป็นน้ำเสียงปกติของฉันแล้วละ "ลาก่อนไม่เคิล ไว้เจอกันแถวนี้..."

"เธอ...เธอบ้าไปแล้วหรือวะ! บอกเลิกฉันเนี่ยนะ..."

"โทษทีนะ" ฉันพูดขอโทษด้วยสีหน้าเหมือนเดิม ทั้งที่ความจริงไม่รู้รู้สึกผิดสักนิด "ฉันไปก่อนละ ใกล้เคียงหมดเวลาพักเที่ยงแล้ว"

"เวรเฮีย!!!" ได้ยินเสียงไม่เคิลสวดดั่งลั่นตามหลังมา...แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจจะหันกลับไปมองอีก ตอนนี่ที่สนใจคือเขาทำให้ฉันไม่มีเวลาทานอาหารเที่ยง...หิวเหมือนกันแะ แต่ก็ดี อย่างน้อยฉันจะได้ 'รู้สึก' หิว ดีกว่าไม่รู้สึกรู้สึกอะไรเลยนะ



"Hey pretty girl!" ฉันหยุดเดิน แม้จะไม่แน่ใจว่าเขาเรียกฉันหรือเปล่า แต่ในเมื่อบริเวณนี้มีแค่ฉันคนเดียว มันก็น่าจะเป็นฉันนี่แหละ... เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปมอง ฉันก็พบว่าเจ้าของเสียงเรียกนั้นคือผู้ชายผมสีบลอนด์ทองเจิดจ้าคนหนึ่งที่นั่งห้อยขาอยู่ตรงขอบหน้าต่างห้องเรียนชั้นสองอย่างน่าหวาดเสียวนั่นเอง ใบหน้าหล่อเหลาที่ดูทะล้นและขี้เล่น

มีรอยยิ้มซุกซนประดับอยู่ที่มุมปากตอนที่เขาพูดต่ออีกประโยคหนึ่ง "ฉันชอบเธอนะ"

"อะไรนะ" ฉันถามกลับด้วยความงุนงงเพราะคำพูดของเขามันไม่มีที่มาที่ไปเอาซะเลย เมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของฉัน หนุ่มผมบลอนด์คนนั้นก็หัวเราะออกมาก่อนจะพูดต่อ... และคำพูดนั้นก็ชวนงงกว่าเก่าเสียอีก

"เรามาคบกันดีมั้ย"

"นายกำลังล้อเล่นอะไรหรือ"

"ฉันไม่ได้ล้อเล่นหรอกนะ ฉันพูดจริง" เขาตอบพร้อมกับยื่นหน้าออกมามากกว่าเดิมจนน่ากลัวว่าจะหน้าที่มลงมาในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้านี้ แต่หนุ่มผมบลอนด์กลับไม่มีท่าทีหวั่นเกรงความสูงเลยสักนิด ยังมีรอยยิ้มเหมือนกำลังเล่นสนุกอยู่บนใบหน้าตอนที่เขาย้ำมาอีกครั้งหนึ่ง "และคนอย่างฉัน...ถ้าพูดอะไรออกมาแล้วก็ทำจริงตามนั้นหมดทุกอย่างนั่นแหละ"

"นั่นหรือ" ฉันพยักหน้าน้อยๆ พลังมองหน้าเขาอย่างตั้งใจ "ถ้าอย่างนั้นนายก็จะคบกับฉันหรือ"

"ถ้าเธอยินดีล่ะนะ" เขาตอบกลับพลางยิ้มกว้างโชว์ฟันซี่ขาวและลักยิ้มน่ารัก "ซึ่งเธอต้องตอบตกลงอยู่แล้วใช่มั้ย"

"ทำไมนายถึงอยากคบกับฉันล่ะ"

"ตามปกติผู้หญิงของฉันจะไม่ถามคำถามแบบนี้ล่ะ เธอเป็นคนแรกเลย" ผู้ชายผมบลอนด์หัวเราะร่ากับมันเป็นเรื่องตลก แต่ก็ยอมตอบคำถามของฉันแต่โดยดี "ก็ฉันบังเอิญเป็นพยานรู้เห็นเหตุการณ์เมื่อกี้ล่ะสิ"

"...?"

"เธอเพิ่งจะบอกเลิกผู้ชายที่ป๊อปที่สุดในมหา'ลัยใช่มั้ย"

"..." จริงสิ เคยมีคนพูดอยู่นะว่าไม่เคลือบป๊อปมาก ถ้าอย่างนั้นก็คง...  
"ใช่"

"ด้วยเหตุผลที่ว่าเขามัน 'ห่วยแตกและจี๊ดซี้ด'?"

"ฉันพูดแบบนี้หรือ"

"นั่นแหละเหตุผล ☺ ง่ายดีใช่ปะ" เขาพูดพร้อมกับปรบมือ แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าตกลงแล้วเหตุผลของเขาคืออะไรกันแน่ --;



เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ฉันบอกเลิกไม่เคิลมันเป็นเรื่องแปลกเธอ"

"แปลกสิ เพราะมันเป็นผู้ชายที่ป๊อบที่สุดในมหาลัย"

"...แล้ว?"

"แล้วก็ยังไม่เคยมีใครกล้าบอกเลิกมันมาก่อนเลย"

"งั้นเธอ"

"แต่เธอกลับบอกเลิกมันอย่างเย็นชา และฉันก็ประทับใจเธอมากๆ เลย

^^"

"นายนี่แปลกคนนะ"

"มีคนเดียวบอกอย่างนั้นอยู่บ่อยๆ เหมือนกันนั่นล่ะ" เขาตอบด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มราวกับไม่รู้ดีรู้ชั่วอะไร มือข้างหนึ่งของเขาเลื่อนไปดึงเนกไทให้คลายออกจนเกือบจะหลุดลุ่ย (จากเดิมที่ก็หลวมมากๆ อยู่แล้วนะนะ) ก่อนจะถามต่อ "แล้วคำตอบล่ะว่าไง"

"แล้วตกลงนายต้องการอะไรจากฉันกันแน่"

"ฉันอยากเป็นแฟนคนใหม่ของเธอไง ☺"

"เพื่ออะไร" ฉันถามกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คอเริ่มรู้สึกเมื่อยๆ เพราะต้องแหงนหน้าคุยกับเขามาหลายนาทีแล้ว "เพราะว่าแฟนเก่าของฉันเป็นหนุ่มป๊อบอันดับหนึ่ง นายเลยอยากจะเป็นหนุ่มป๊อบแทนเขา?"

"ใครว่าล่ะ ฉันไม่เห็นอยากเป็นหนุ่มป๊อบอะไรนั่นสักหน่อย ไร้สาระจะตาย ผู้หญิงพวกนั้นนี่เง่า ปล่อยให้มันเป็นแฟนคลับไฉ่ไม่เคิลต่อไปนั่นแหละดีแล้ว"

"แล้วนายต้องการอะไรล่ะ"

"ต้องการเธอ"

"..."

"ชัดเจนพอรีเปล่า ^^"

"งั้นเธอ" ฉันพึมพำก่อนจะถามคำถามที่ทำให้หนุ่มผมลอนด์ถึงกับเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งด้วยความประหลาดใจ "แล้วนายมั่นใจแค่ไหนว่าตัวเองจะดีกว่าไม่เคิล ในเมื่อนายก็พูดออกมาเองว่าเขาเป็นคนที่ป๊อบที่สุด"

"ป๊อบที่สุดหมายถึงสาวๆ ไปกรี๊ดมันมากกว่าเพราะว่ามันหวานเสน่ห์



๕๘

ไปทั่วก็เท่านั้นเอง ไม่ได้หมายความว่ามันดีกว่าฉันซะเมื่อไหร่" หม่อม  
ผมบลอนด์ตอบด้วยรอยยิ้มสุดเท่ที่มุมปาก "เรื่องหน้าตาเธอเองก็น่าจะรู้ได้  
ว่าฉันไม่ได้ดีด้อยกว่ามันสักนิด สุภาพก็ไม่ต้องพูดถึง มันสู้ฉันไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้ว  
อะไรอีกนะ...การเรียนฉันก็ได้อันดับสูงกว่ามัน ส่วนเรื่องฝีมือการชกต่อ..."

"จูบล่ะ"

"ว่าไงนะ" เขาทวนคำซ้ำทันทีที่ฉันยิงคำถามขึ้นไปขัดเขา นัยน์ตา  
สีฟ้าคู่สวยของเขาปรากฏความงุนงงชัดเจน

"ฉันถามว่านายจูบเก่งกว่าไม่เคลรีเปล่า"

"โอ้ เธอใช้นั้นเป็นเกณฑ์ตัดสินนั้นหรือ ถ้าฉันก็ง่ายมาก รอฉัน  
อยู่ตรงนั้นแป๊บหนึ่งนะ เดี๋ยวฉันลงไปหา" เขาพูดพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืน ฉัน  
พยักหน้ารับคำ... ทว่าเขากลับผุดขึ้นมาอีก และคำพูดนั้นก็ทำให้ฉันอึ้งไป  
เล็กน้อย "เธอถอยหลังไปหน่อยจะดีกว่า ไม่งั้นอาจจะเป็นอันตรายได้นะ"

"เอ๊ะ อะไรนะ..." ฉันถามกลับแล้วก็หยุดชะงักไปเมื่อเห็นว่าเขา  
ยกสองเท้ากลับขึ้นมาเหยียบตรงขอบหน้าต่าง -O- ตอนนั้นเองที่ฉันรู้แล้ว  
ว่าทำไมเขาถึงบอกให้ถอยหลัง ก็เพราะว่าเขากำลังจะ...

"ฮู้ว! Nice shot, isn't it? ☺"

...โดดลงมาจากหน้าต่างชั้นสอง...

หม่อมผมบลอนด์โดดลงมาบนพื้นหญ้าตรงหน้าฉันอย่างสวยงาม  
เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับส่งยิ้มให้ฉัน... พอมายืนตรงหน้าแล้วเขายังดูสูงกว่า  
ฉันสุดๆ ไปเลย น่าจะเกินสิบห้าเซ็นต์ด้วยซ้ำจันฉันยังต้องแหงนหน้ามองเขา  
อยู่ดี "เออละ สำหรับคำถามนั้น ฉันจะให้คำตอบเธอเดี๋ยวนี้"

"ก่อนหน้านั้นตอบฉันมาก่อน"

"หืม?"

"ถ้าฉันตกลงคบกับนาย...นายจะเรียกร้องขอความรักจากฉันมั๊ย"

"ว่าไงนะ"

"จะคาดหวังว่าฉันจะต้องรักนายแค่คนเดียวหรือเปล่านั้น"

"เธอถามคำถามแบบนี้กับผู้ชายทุกคนที่เธอคบหรือไง"

"ก็คั้งนั้น นายจะตอบว่าไงล่ะ"



## เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ไม่มีทาง ยิ่งรักมากก็ยิ่งยุ่งยากมากขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่ต้องคิดถึงเรื่องนั้นเลย"

"ถ้าฉันก็ดี สวัสดิ์ดีแฟนใหม่ของฉัน"

"ว้าว เวลาเธอพูดมันออกมาด้วยใบหน้าเรียบเฉยแบบนี้ก็ดูยอดไม่เบาแฮะ เป็นอย่างที่คนเค้าพูดกันจริงๆ ด้วย"

"นั่นหรอ" ฉันถามอย่างไม่ใส่ใจ เพราะรู้อยู่แล้วว่าคนอื่นพูดถึงฉันแบบไหน ก็มีแต่พวกไม่รู้จริงทั้งนั้นแหละ...บ้างก็กลัวเพราะหน้าใหม่ๆ เสียงใหม่ๆ ของฉัน บ้างก็เฝ้ามองดีเห็นเป็นเรื่องท้าทาย แต่จะยังไปก็ช่าง... หมอเนี่ยก็ดูมีแววดีเหมือนกัน ถ้าเป็นเขาอาจจะทำได้ก็ได้...มั้ง "ถ้าฉันบอกว่าฉันไม่รู้จักนาย...นายจะว่าไง"

"ฉันก็จะแนะนำตัวไง... ฉันฮิวโก้ ยินดีที่ได้รู้จัก 😊"

"ฉันเจมี"

"ฉันรู้อยู่แล้วละ"

"จิ้งก็ดี จะได้ไม่ต้องเสียเวลา" ฉันพูดพร้อมกับยื่นมือไปสัมผัสใบหน้าเขา "หวังว่านายจะไม่ทำให้ฉันผิดหวังเหมือนคนที่ผ่านๆ มานะ"

"ไม่มีทางแน่นอน เธอไม่ต้องห่วงหรอก" เขาพูดยิ้มร้ายจากที่มุมปากก่อนจะโน้มใบหน้าลงมาประทับจูบที่ริมฝีปากฉันอย่างร้อนแรงและรวดเร็ว จนเกือบตั้งตัวไม่ติดทันที...

และนั่นก็คือเหตุการณ์ตอนที่ฉันกับฮิวโก้กลายเป็นแฟนกัน

6 Months Later...

ฉันมารู้เอาหลังจากตกลงคบกับฮิวโก้ไปได้เกือบเดือน...ว่าจริงๆ แล้วแฟนของฉันเป็นใครมาจากไหน และมีอิทธิพลมากแค่ไหนในมหา'ลัย... ไม่เคยรู้ตัวเลยว่าฉันตกปากรับคำเป็นผู้หญิงของใคร --; แต่เอาเถอะแบบนี้ก็ยิ่งดีเลย เพราะฮิวโก้คือผู้ชายที่น่ากลัวและอันตรายที่สุดในมหา'ลัยนั่นเอง... พูดง่าย ๆ ว่าเขาเลวและโหดจนไม่มีใครกล้าหือกับเขาเลยสักคน เขาไม่เคยลังเลที่จะซัดใครให้ละถ้าหากคนคนนั้นพูดไม่เข้าหูหรือซัดลูกตาและแน่นอน...ทุกคนหวาดกลัวเขาจนแทบจะคลานลงต่อหน้าเวลาเดินผ่าน...



ดังนั้น...ฉันที่เป็นผู้หญิงของเขาจึงไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงของมาเฟีย...  
ทุกคนเกรงกลัวฉันมากพอๆ กับที่กลัวเขา ทันทีที่ทุกคนรู้ว่าฉันเป็นแฟนเขา  
ฉันก็กลายเป็นผู้หญิงที่อันตรายที่สุดในมหา'ลัยไปโดยปริยายเลย --; ;  
จากเดิมที่ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ฉันอยู่แล้ว คราวนี้เลยแทบไม่กล้ามองหน้า  
ด้วยซ้ำไป

และถึงแม้ว่าฉันกับฮิวโก้จะไม่ได้คบกันเพราะเรารักกัน...เขาก็ยังให้อภิสิทธิ์พิเศษกับฉันมากมาย หน้าซ้ายยังกางปีกปกป้องฉันเสมอ ขอเพียงฉันออกปาก ไม่ว่าจะใครเขาก็จะไปจัดการให้ฉันทั้งนั้น นี่คือข้อดีของการมีแฟนเป็นผู้มีอิทธิพลสินะ...

"ยัยนั่นเอาอีกแล้วนะ ทำเซตหน้าซुकอวดคนอื่นอีกแล้ว แค่นี้เป็นของเล่นของฮิวโก้แท้ๆ" ตอนที่ฉันกำลังจะเปิดประตูออกจากห้องน้ำ ฉันก็ได้ยินเสียงใครบางคนที่จะเดินเข้ามาพูดขึ้นเสียก่อน คงหมายถึงฉันสินะ...แม้ว่ามันจะไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันได้ยินคำพูดพวกนี้ แต่ฉันก็ยังหยุดฟังเหมือนทุกที โดยไม่ได้เปิดพรวดออกไป "เวลามองคนอื่นก็มองเหยียดซะอย่างกับอีกฝ่ายเป็นฝุ่นผง นำรำคาญชะมัด"

"ฮิวโก้ก็เหมือนกัน ทั้งที่ยัยนั่นไม่ได้ช่วยอะไรแท้ๆ ทำไมตาต้าไปคว้ามาเป็นแฟนได้"

ถึงตอนนี้ฉันก็เปิดประตูพรวดออกไปโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง ตอนที่ฉันเดินไปล้างมือที่อ่างล้างหน้า พวกสาวๆ ที่กำลังจับกลุ่มเม้าท์ถึงกับเงยบกริบหน้าชิดกันเป็นแถบเมื่อมองเห็นชัดๆ แล้วว่าฉันเป็นใคร ฉันล้างมือเงิบๆ โดยไม่พูดอะไร ก่อนจะเงยหน้าขึ้นจ้องมองที่กระจก นัยน์ตาสีเทาที่จ้องมองตอบกลับมาทั้งเย็นเยียบและราบเรียบราวกับแก้วสีเทาไร้ชีวิต

มันเป็นอย่างนี้มาตลอด...เหมือนเดิมทุกวันไม่เคยเปลี่ยน

"ฉันไม่ได้โกรธอะไรหรอกนะ ไม่จำเป็นต้องยื่นหน้าชิดแบบนี้"  
ฉันพูดขึ้นหลังจากเงิบไปนาน โดยไม่แม้แต่จะเหลือบตามองผู้หญิงพวกนั้น พลังยับยิบสติตกออกมาจากกระเป๋าทือก่อนจะพูดต่อ "คำพูดพวกนั้นนะ ฉันได้ยินมาจนชินแล้วละ ฉันไม่รู้สิก็อะไรหรอก...เพราะคนที่พูดก็แค่คนแพ้แล้วพาล"



"อะ...เอ่อ คุณเจมี พวกเรา..."

"แต่ฮิวโก้เขาไม่ชอบ" ฉันทัดขึ้นทันทีที่พวกหล่อนพยายามจะแก้ตัว "เขาบอกให้ฉัน 'จัดการ' ได้ตามใจชอบเลย ให้ไม่มีใครพูดจาดูหมิ่นหรือไม่ให้เกียรติฉันกับเขาอีก"

"คะ...คุณเจมี..."

"เพราะงั้นให้รู้ไว้ว่าถึงฉันไม่โกรธ...แต่แฟนฉันก็ไม่พอใจ ถ้าฉันไปรายงานเขา...เขาคงจะยืนยันแบบเดิม คือให้ฉันทำอะไรก็ได้" ฉันทบประมาทมองด้วยหางตา...แล้วก็เห็นสีหน้าหวาดกลัวของพวกเธอ เท่านั้นก็คงพอแล้วล่ะมั้ง "พวกเธอต้องการให้ฉันจัดการยังไงล่ะ"

"ชะ...ขอโทษนะคะ พวกเราขอโทษจริงๆ ค่ะ!!" พวกเธอละล้าละลักพูดออกมา ก่อนจะพรวดพราดหนีออกไปจากห้องน้ำอย่างรวดเร็วทันที ฉันทอดมองตามไปก่อนจะลากสายตากลับมาที่หน้ากระจกเพื่อเติมลิปสติกต่อให้เสร็จ... ที่ฉันบอกว่าไม่โกรธนั่นฉันพูดจริง ต่อให้พวกนั้นด่าแรงกว่านี้ฉันก็ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น ทั้งที่ความจริงฉันควรจะโกรธ...ควรจะออกมาตะโกนด่าพวกนั้นให้แรงๆ ด้วยซ้ำ แต่ฉันกลับนิ่งเฉย...เพราะไม่รู้สึกอะไรเลยไม่เลยแม้แต่นิดเดียว

ฉันเก็บลิปสติกกลับเข้ากระเป๋า ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำ แล้วก็ต้องหยุดทำที่กำลังจะก้าวเดินต่อไปเมื่อสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมเย็นๆ จากบุหรี่ Marlboro Menthol ที่ฉันคุ้นเคยดี... เมื่อหันไปมองก็พบว่าเจ้าของของมันยืนพิงผนังอยู่ตรงนั่นเอง ใบหน้าหล่อเหลาอ่อนโยนราวกับรูปวาดของเทพบุตรแห่งสวรรค์ของเขากำลังมองมาที่ฉันพร้อมทั้งส่งยิ้มบางมาให้ เขาดับบุหรี่ในที่เขี่ยบุหรี่ก่อนจะถามขึ้น "เจอพวกนั้นอีกแล้วสินะ"

"อือ" ฉันตอบเสียงเรียบ "ฉันไม่ได้โกรธอะไรหรอก แต่ฮิวโก้สั่งให้ทำนะ"

"งั้นหรือ" เอมิลีหัวเราะเบาๆ ก่อนจะพูดต่อด้วยรอยยิ้ม "หมอนั่นคงรักเธอมาก"

ฉันมองหน้าเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉันก่อนจะปฏิเสธเสียงเรียบ "ที่ไหนกัน เขาก็แค่ไม่อยากจะฉันทำให้เขาขายหน้าเท่านั้นเอง อยากรู้ฉันมีอำนาจเยอะๆ คงเพราะอยากจะทำให้ฉันเป็นเหมือนหัวหน้าแฟนคลับ



ละมั้ง ผู้หญิงนำรำคาญพวกนี้จะได้ไม่ไปกวนใจเขา"

"หัวหน้าแฟนคลับนั้นหรือ เข้าใจเปรียบนี่นา" เอมิลหัวเราะพร้อมกับยื่นมือมาโยกหัวฉันเล่นเหมือนที่เขาชอบทำประจำ...เขาเป็นคนเดียวบนโลกนี้ละมั้งที่กล้าเล่นกับฉันแบบนี้ ไม่กลัวสายตาเย็นเยียบกับน้ำเสียงราบเรียบของฉันเลยสักนิด และ...ก็เป็นคนเดียวที่รู้ความลับของฉันด้วย "แต่เขาก็คอยดูแลเธออย่างดีมาตลอดหกเดือนไม่ใช่หรือ"

"นั่นสินะ"

"แล้วหกเดือนที่ผ่านมา...เธอรักเขาบ้างหรือเปล่า"

ฉันลากนัยน์ตาสีเทาเย็นเยียบไปสบเข้ากับนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มคู่สวยของเอมิลอย่างเงยบังนัยน์ตาคู่หนึ่ง ก่อนจะตอบคำถามเขา "นายรู้ดีกว่าใครไม่ใช่หรือว่าฉันไม่ได้รักเขา"

"..."

"ไม่สิ...ฉันไม่ได้รักใครเลยต่างหาก"

"...นั่นสินะ" เอมิลยิ้ม "ฉันลืมไปนะ"

"เพราะงั้นไม่ว่าจะเป็นฮิวโก้หรือใคร...ฉันก็ไม่ได้รักทั้งนั้น" ฉันหยุดไปชั่วคราว จากนั้นจึงพูดต่อเมื่อมองเห็นจากหน้าต่างว่าใครคนหนึ่งกำลังยืนรออยู่ที่ประตูปลายทางเดิน "ฉันต้องไปแล้วล่ะ เจรจรฉันอยู่"

"งั้นหรือ"

"ไว้เจอกันคืนนี้" ฉันพูดจบก็หันหลังเดินจากมาเลยโดยไม่ทันได้สังเกตเห็นหน้าของเขา... เลยมองไม่เห็นว่านัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มสั่นไหววูบหนึ่ง ในวินาทีที่ฉันเดินจากมา...

"ฉันคิดถึงเธอ" เจรจรด้วยรอยยิ้มพร้อมกับยื่นมือมาโอบเอวทันทีที่ฉันเดินเข้าไปหา... ฉันไม่ได้ยิ้มหรือพูดอะไรตอบกลับไป ไม่เลย...เพราะเขาก็เป็นแค่ผู้ชายอีกคนหนึ่งเท่านั้น เป็นแค่ 'หนูทดลอง' ที่ใจกล้าทำไฟอย่างฮิวโก้เข้ามาจีบฉัน...ฉันก็เลยให้โอกาสเผื่อว่าเขาจะทำสำเร็จ

เผื่อว่าเขาจะ 'แก้คำสาป' ให้ฉันได้...

ฉันหวังอย่างนั้นมาตลอด...แต่ก็ยังไม่เคยมีใครทำได้...

หัวใจฉัน...นิ่งสนิทมาตลอด...ราวกับมันไม่มีตัวตนอยู่ในร่างฉันยังไง





เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ยังงั้น

"นายรู้ดีกว่าใครไม่ใช่เหรอว่าฉันไม่ได้รักเขา ไม่ดี...ฉันไม่ได้รักใครเลยต่างหาก"

"...นั่นสินะ ฉันลืมไปนะ"

"เพราะงั้นไม่ว่าจะเป็นฮิวโก้หรือใคร...ฉันก็ไม่ได้อีกทั้งนั้น... ฉันต้องไปแล้วล่ะ เจรจรอฉันอยู่"

"งั้นเหรอ"

"ไว้เจอกันคืนนี้" เขาเหลือบตาขึ้นจากพื้น มองไปยังเจ้าของคำลาที่กำลังหันหลังให้กับคู่สนทนาแล้วเดินจากไปอีกทางหนึ่ง นัยน์ตาสีดำสนิทของเขามองตามร่างบางที่กำลังก้าวเดินไปหาผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ยืนรออยู่ตรงหน้าอย่างเงี้ยบังัน ก่อนจะเบือนหน้าหนีจากภาพของเธอกับผู้ชายคนนั้น...

เขาพนควันบุหรี่สีขาวออกจากปากก่อนจะโยนทิ้งพื้นแล้วขยี้ตบมัน...จากนั้นจึงหลุบตาลงต่ำแล้วเดินจากไป...

ในที่สุดเขาก็หาเธอเจอแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)



๕๔